

Uroczyste Posiedzenie Rady Wydziału Mechanicznego Politechniki Wrocławskiej z okazji Jubileuszu 85-lecia prof., zw. dr hab. inż. Zdzisława Samsonowicza

W dniu 13 maja 2008 roku z okazji Międzynarodowej Konferencji Naukowej na temat *Zapewnienie jakości w Odlewnictwie 2008.* w auli Politechniki Wrocławskiej zostało zorganizowane Uroczyste Posiedzenie Rady Wydziału Mechanicznego z okazji Jubileuszu 85-lecia pracownika tego wydziału prof. zw. dr hab. inż. Zdzisława Samsonowicza. Aulę wypełnili liczni pracownicy Politechniki Wrocławskiej oraz przybyli na tę uroczystość goście z AGH w Krakowie, wszystkich politechnik polskich, z wyższych uczelni wrocławskich, przedstawiciele PAN, NOT, STOP oraz przemysłu. Po przywitaniu przybyłych gości przez dziekana prof. dr hab. inż. Eugeniusza Rusińskiego nastąpiły przemówienia, które zostaną w całości przedstawione

Przemówienie prorektora Politechniki Wrocławskiej prof. dr hab. Ernesta Kubicy

Czcigodny Jubilacie
Dostojni Rektorzy, Dziekani, Profesorowie
Szanowni Państwo !

Serdecznie witam w imieniu kierownictwa Politechniki jako dziś gospodarz pod nieobecność rektora Tadeusza Lutego, który z ważnych powodów dziś nie mógł tu być obecnym. Przede wszystkim wyrażamy radość z tego spotkania. Witam po pierwsze, że jest tak liczne, po drugie, że jest to z okazji tak wspaniałego jubileuszu bardzo cenionego nam profesora Samsonowicza.

Gdy wchodzimy w mury Politechniki, w głównym holu jest taka duża tablica osób wybitnie zasłużonych dla Politechniki Wrocławskiej. I tam oczywiście jest nazwisko profesora Zdzisława Samsonowicza. I w tym miejscu mógłbym zakończyć. Wysłuchamy przecież laudacji, poznamy szczegóły, poznamy zasługi.

Ale akurat w tym miejscu nie wolno mi skończyć. Każda społeczność musi mieć drogowskazy, musi mieć autorytety, musi znać osobowości. I trzeba o tym pamiętać. My na szczęście nie musimy bo mamy. Jest taką osobowością pan profesor Samsonowicz, dla nas niedościgły wzór a przede wszystkim twórca tej Politechniki, tej po 45 roku.

Miałem okazję poznać wszystkie osiągnięcia pana profesora i to – jak pan profesor pamięta – przy okazji obchodów 60 – lecia Politechniki Wrocławskiej bo właśnie wtedy postanowiliśmy uznając, że jest to ostatnia okazja by stworzyć Muzeum Politechniki, zrobić Aleję Straży Akademickiej, dać tablicę aby uhonorować tych pierwszych tutaj pionierów, postawić pomnik pierwszego rektora, stosowną tablicę, bo po tym to wszystko zniknie.

I to też jest zasługa profesora co oczywiście można traktować jako pewne podsumowanie Jego działalności.

Jest naszym wspólnym szefem pan profesor Tadeusz Luty rektor, który nie mogąc być obecnym, oczywiście pozostawił – moim zdaniem – piękny adres, który pozwolę sobie w całości przeczytać.

*Szanowny Pan
Profesor Zdzisław Samsonowicz*

Wielce Szanowny Panie Profesorze,

W dniu pięknego Jubileuszu 85 Urodzin Pana Profesora w imieniu Społeczności Politechniki Wrocławskiej oraz własnym pragnę przekazać najserdeczniejsze gratulacje i życzenia.

Jako jeden z członków Grupy Kulturalno – Naukowej i Straży Akademickiej tworzył Pan Profesor nową kartę powojennej historii naszej Uczelni i na trwale odcisnął w niej swój ślad, łącząc przy tym swoje zasługi z ujmującą skromnością.

Przez pierwsze lata konstituowania i organizowania nauki i nauczania podjął się Pan Profesor trudnego zadania scalenia rodzimej i emigracyjnej idei szkolnictwa wyższego oraz kontynuował wartości i tradycję kultury inteligencji polskiej.

Ogromne zasługi Pana Profesora dla naszej Alma Mater to również niekwestionowane osiągnięcia naukowe. Dowodem tego mogą być wielokrotnie przyznawane najwyższe odznaczenia państwowe i akademickie, świadczące w sposób szczególnie wymowny o postawie służby i solidarności, o otwartości i gotowości do wspierania różnorodnych idei.

Szanowny Panie Profesorze, dziękujemy Panu za solidną, wytrwałą i rzetelną pracę dla dobra całego środowiska akademickiego, a szczególnie dziękujemy za wybór naszej Uczelni, jako miejsca, które stało się Pana ukochaną Uczelnią poprzez własną decyzję. Jesteśmy wdzięczni za wieloletnią obecność w naszych murach i serdecznie zapraszamy do dalszej aktywności wśród nas i z nami.

Życzymy zdrowia, wszelkiej pomyślności, pogody ducha i tej niewyczerpanej energii, z jakiej jest Pan Profesor powszechnie znany i której doświadczyło tak wielu ludzi obdarowanych przez Pana Profesora pomocą, sercem i życzliwością.

Łącząc wyrazy najgłębszego podziwu i szacunku,

Prof. Tadeusz Luty

Wrocław, 13 maja 2008 r.

Ale to od rektora. A teraz jeszcze dwie uwagi
Panu profesorowi musi wszystko łatwo przychodzić bo ma taką złotą rybkę, które potrafi nawet rozmnażać. Ja też dostałem taką rybkę od pana profesora i rzeczywiście te rybki zapewniają szczęście. A teraz jeszcze związku z tym co mówiłem wcześniej pozwolę sobie też panu profesorowi jako pierwszemu – tego jeszcze nikt nie ma – przekazać album, oczywiście co było po roku 45 pan profesor doskonale zna – a te wcześniejsze Technische Hochschule Breslau wydane w języku polskim a jest to album rzeczy, które było dane panu profesorowi poznać w takim stanie w jakim otrzymaliśmy.

**Przemówienie Dziekana Wydziału Mechanicznego Politechniki Wrocławskiej
prof. dr hab. inż. Eugeniusza Rusińskiego**

Czcigodna Małżonko naszego Jubilata
Drogi Szanowny Panie Profesorze, Koleżanki i Koledzy,
Rektorzy, Dziekani, Panie i Panowie.

Dzisiejszy uroczysty dzień to wielkie znaczenie dla Wydziału Mechanicznego ponieważ obchodzimy Jubileusz naszego Profesora, mistrza dla wielu obecnych kolega, który całe swoje życie zawodowe poświęcił Politechnice Wrocławskiej i Wydziałowi Mechanicznemu.

Panie Profesorze ! Byłeś i jesteś Mistrzem dla nas, swoich wychowanków, uczniów. Jesteś jak ojciec wzorem postępowania, kryształem bez skazy, godnym do naśladowania.

Zgodnie z definicją Ojca Świętego Jana Pawła Drugiego, profesor, nauczyciel – to jest mistrz. A mistrz nie przekazuje wiedzy tak jak by to był przedmiot jednego użytku i dobro konsumpcyjne, lecz przede wszystkim nawiązuje relacją nacechowaną mądrością. Profesor uczy czyli –zgodnie z pierwotnym znaczeniem tego słowa wnosi istotny wkład budowania osobowości swoich wychowanków. Ponadto wychowuje czyli – w myśl starożytnej koncepcji Sokratesa - pomaga odkrywać i rozwinać zdolności w każdym. Profesor na końcu

formuje według zasad humanizmu, nie zawęża formacji do zdobycia koniecznej kompetencji zawodowej lecz łączy je solidną, przejrzystą wizją swego własnego życia.

Panie Profesorze Samsonowicz takim właśnie jesteś mistrzem. Tutaj na sali jest dzisiaj wielu, którzy mieli możliwość wysłuchać Twoich wykładów. Są z nami przyjaciele licznych polskich instytucji i przemysłu, z którymi współpracowałeś i współpracujesz. Każdy kto spotkał na swojej drodze pana Profesora Samsonowicza doznał miłego wrażenia i doświadczeń doznań poznawczych i intelektualnych.

Posiada Pan Profesor dar przekazywania życzliwej energii oraz szybkiego i serdecznego nawiązywania kontaktów z drugą osobą. Panie Profesorze jesteś i byłeś skromną osobą, który pomaga i pomagał każdemu. Nigdy nie odmawiałeś porad, wsparcia swoim wychowankom, studentom i kolegom.

Panie Profesorze. Jesteś człowiekiem o wysokiej kulturze osobistej i wzorem do naśladowania. Pan Profesor i pana nieliczni koledzy obecni dzisiaj na sali, których już wymieniałem : profesor Kmita, profesor Dąbrowski, profesor Hawrylak i inni, tworzyliście historię Politechniki Wrocławskiej. Rozpoczynaliście pracę na Politechnice Wrocławskiej jako studenci i służyliście w Straży Akademickiej i już w listopadzie 1945 roku włączyliście się do odbudowy naszej tutaj Politechniki.

Jeśli chodzi przebieg i życiorys zawodowy, to pan profesor Górny w swojej laudacji państwu przedstawi.

Dostojny Jubilacie.

Patrząc na Pana to wygląda Pan na osobę, która ma 50 lat plus VAT zwiększony do 35%.

Drogi Jubilacie życzę Ci aby kolejne lata były dla pana profesora łaskawe i aby te uroczystości można było powtórzyć za 5, 10, 15 czy 20 i więcej lat.

Szanowny Panie profesorze. Liczymy, że nadal będziemy mogli korzystać z Twojego bogatego doświadczenia, porad i pomocy przy prowadzeniu Wydziału i Uczelni.

Życzę Panu Profesorowi szczęścia w życiu osobistym oraz satysfakcji w dokonywanych dokonaniach i osiągnięciach zawodowych.

Jeszcze raz wszystkiego, wszystkiego najlepszego kochany nasz Profesorze, mistrzu Profesorze Samsonowicz.

Laudacja profesora zw. dr hab. inż. Zbigniewa Górnego

Wielce szanowny Jubilacie
Drogi Przyjacielu

Przypadł mi w udziale zaszczyt laudatora Twojego bogatego życia naukowego, technicznego, organizacyjnego i patriotycznego. Żywota pełnego osiągnięć, ale też ogromnej pracy nad sobą i owocnej współpracy z różnymi środowiskami. Żywota, z którego można być dumnym. Znaczna część życia Jubilata dotyczyła Wrocławia i Politechniki Wrocławskiej, choć promieniowała również na inne ośrodki naukowe w Polsce i poza jej granicami.

Jubilat związany był i jest z Politechniką Wrocławską, z Wydziałem Mechanicznym. Gdzie w listopadzie 1945 roku został wolontariuszem w Katedrze Technologii Metali, tu uzyskał tytuł mgr. inż. (1950), doktora (1961) doktora habilitowanego (1965); tu był zastępcą asystenta, młodszym i starszym asystentem, adiunktem, docentem, profesorem nadzwyczajnym (1972) i zwyczajnym (1986). Tu od szeregu lat wspomaga radami i czynami Swoją Alma Mater, Swoją Wydział i swoje odlewnicze środowisko.

W swojej bogatej pałecie prac naukowych, naukowo-badawczych i wdrożeniowych można odnotować główne nurty :

- materiałów formierskich, metod oceny ich właściwości oraz dostosowanej aparatury kontrolno-pomiarowej własnej koncepcji i wykonania prototypów,
- mechanizacji i automatyzacji procesów technologicznych w odlewnictwie; można Jubilata uznać za prekursora automatyzacji w tej gałęzi przemysłu,
- projektowania odlewni w ramach współpracy z krajowymi i zagranicznymi przedsiębiorstwami projektowo-kompletacyjnymi.

Nie bez znaczenia była prekursorska współpraca z zakresu aparatury medycznej z kardiochirurgami wrocławskimi.

Dalszy bogaty dorobek Jubilata dotyczy współpracy z młodą kadrą w procesie ich nauczania i doskonalenia oraz w opiniowaniu dokonań innych w ich karierze zdobywania kwalifikacji, naukowych stopni i tytułów czy też predyspozycji do objęcia stanowisk.

Bardzo bogata jest również działalność organizacyjna dla Zakładu Odlewnictwa, Instytutu ITBM, Wydziału Mechanicznego, Uczelni czy wojewódzkich Oddziałów NOT i STOP. Liczne i owocne były też kontakty z uczelniami, instytutami i zakładami przemysłowymi w kraju i zagranicą.

Doliczyłem się 8 prototypowych rozwiązań i późniejszych aparatów produkowanych seryjnie z zakresu badania właściwości materiałów i mas formierskich i rdzeniowych, a było ich prawdopodobnie więcej. Na szczególną uwagę zasługują laboratoryjna metoda i aparatura do pomiaru skłonności mas do tworzenia wad powierzchniowych typu strupa, nowej koncepcji do pomiaru czasu utwardzania mas samoutwardzalnych, automatycznej trójstanowiskowej suszarki do oceny wilgotności oraz aparatu do badania wytrzymałości na zginanie wilgotnych mas formierskich czy też oryginalna koncepcja metody pomiaru czasu i siły wiązania mas samoutwardzalnych.

Te badania i rozwiązania doskonale splotły się z bogatą ofertą Instytutu Odlewnictwa i w przykładowym 1979 roku doprowadziły do eksportu ponad 1000 aparatów, o przeliczeniowej wartości ponad 3 mil USD. W wypracowaniu tych efektów brał udział Jubilat.

Na przestrzeni minionych lat powojennego rozwoju odlewnictwa, mechanizacja odgrywała istotną rolę w technicznym uzbrojeniu miejsca pracy, a szczególnie przy przekształcaniu odlewnictwa – rzemiosła we współczesny przemysł odlewniczy.

Automatyzacja procesów odlewniczych i pomocniczych w odlewnictwie – podjęta przez Jubilata - to przedsięwzięcie pionierskie, o dużym znaczeniu rozwojowym. Począwszy od lat 60-tych ubiegłego stulecia Jubilat uczestniczył w projektowaniu zautomatyzowanej odlewni pierścieni tłokowych w Berggiesshübel (NRD), transportu pneumatycznego i procesów mieszania w PDMO w Tychach, wprowadzenia technologii form skorupowych w Stołecznych Odlewniach Żeliwa, w WZM - Wrocław, Zabrzańskiej Fabryce Maszyn Górniczych, rozwiązań automatyzujących dla Elektrowni Zabrze i Zakładów Konstrukcyjno- Mechanicznych Przemysłu Węglowego w Gliwicach, automatycznych dozowników CO₂ dla PZL Hydraul, automatycznego transportu i zalewania form dla zakładów Škoda w Mlada Boleslavi, automatycznego dozownika wsadów do pieców indukcyjnych dla Zakładów Tatra w Kopřivnicy.

W ramach tej działalności na uwagę zasługuje polski patent nr 25899 na kierownice strugi powietrza do eliminacji zawieszek mas sypkich w zasobnikach, stosowany w odniesieniu do piasków, mas formierskich oraz pyłów i granulatów również w zakładach chemicznych, elektrowniach i kotłowniach w kraju i zagranicą, oraz pneumo-elektrycznych sygnalizatorów poziomu w zbiornikach materiałów sypkich.

Był też udział jubilata w projektowaniu odlewni zrealizowanych i częściowo zrealizowanych takich jak : ZNTK- Oława, OŻ w Rawiczu, Zakładów Remontowych Węgla Brunatnego w Koninie, OŻ w Kotuchnie, a ponadto szeregu projektów modernizacyjnych. Był doradcą zakładu DOZAMET w Nowej Soli, OŻ Gromadka, OŻ i Metali Nieżelaznych we Wrocławiu.

W ramach prac badawczych KBN Jubilat zrealizował 6 projektów obejmujących problematykę : kompozytów aluminiowych z włóknami Al O , z potencjalnym zastosowaniem na części maszyn, metodę GRAFPOL do modelowania i programowania dyskretnych procesów wytwórczych, mikrofalowy pomiar wilgotności materiałów sypkich, głowicy do impulsowego zagęszczania mas formierskich oraz mikrofalowego utwardzania rdzeni z mas termoutwardzalnych. Jubilat był kierownikiem, głównym wykonawcą lub członkiem zespołu (ostatniego tematu).

Jubilat był promotorem 11 prac doktorskich, oceniał 8 wniosków na tytuł profesora, 8 na stanowisko profesora nadzwyczajnego oraz 10 habilitacji. Recenzował 6 wniosków na stanowisko docenta, 32 na stopień dr n.t.; był 2-krotnie laudatorem w postępowanie DHC,

a 3-krotnie przygotowywał opinie w zakresie specjalizacji zawodowej.

Dorobek publikacyjny Jubilata obejmuje 202 pozycji, a 85 opracowań – często bardzo istotnych – nie publikowano z różnych powodów, a w tym z racji poufności. Jest autorem

1 monografii, 4 książek, 4 podręczników oraz 8 skryptów. Jest autorem lub współautorem 17 patentów krajowych i 8 zagranicznych (Niemcy, Francja, Węgry, Arabia Saudyjska).

Jubilat poza prowadzoną – zresztą doskonale – dydaktyką bardzo wiele działał w ramach Instytutu Technologii Budowy Maszyn i swojego macierzystego Wydziału. Był współorganizatorem i Kierownikiem Zakładu Mechanizacji i Automatyzacji Odlewnictwa, zastępcą dyrektora ITBM, Kierownikiem Zespołu Badawczego, przewodniczącym Komisji Statutowo-Organizacyjnej, Przewodów Doktorskich i innych gremiów. Był też działowym redaktorem naukowym.

Profesor Samsonowicz był prodziekanem Wydziału Mechanicznego, kierownikiem Komisji Egzaminu Dyplomowego, Komisji Programowej Rady Wydziału, przewodniczącym i członkiem Komisji Kwalifikacyjnej do tytułu Profesora i kierownikiem seminarium „Fizykochemia Procesów Odlewniczych”.

Nie mniejsze zaangażowanie Jubilata dotyczyło Uczelni. Był członkiem Senatu, początkowo jako przedstawiciel pomocniczych pracowników nauki. A następnie z ramienia Wydziału, był przewodniczącym i z-cą przewodniczącego komisji ds. Doboru Kandydatów na I Rok Studiów, członkiem komisji hospitacyjnej, kolokwium Kwalifikacyjnego na Studia Doktoranckie, ds. Dydaktyki; był oceniałym, ekspertem – opiniodawcą prac statutowych oraz badawczych, przewodniczącym Kapituły odznaki : Wyróżniony Absolwent P. Wr. Oraz członkiem zespołu redakcyjnego fundamentalnego dzieła : Wrocławskie Środowisko Naukowe – Twórcy i ich Uczniowie.

Działalność naukowa i naukowo-badawcza Jubilata obejmuje : komitety i sekcje PAN oraz zespoły. Były to : Komitet Hutnictwa(obecnie Metalurgii) i zespoły : Konstrukcji Maszyn

i Urządzeń Odlewniczych, Mechanizacji i Automatyzacji Procesów Odlewniczych, Teorii Procesów Odlewniczych, Materiałów na Formy Odlewnicze oraz Komitet Budowy Maszyn, jak również współudział w opiniowaniu tradycyjnych konferencji PAN STOP.

Profesor Samsonowicz pracował również we wrocławskich oddziałach Głównego Instytutu Mechaniki oraz Przedsiębiorstwie Projektowania i Dostaw Inwestycyjnych.

.....W ramach współpracy z Komitetem Nauki i Techniki był członkiem Zespołu Problemowego i sekretarzem Wydziału VII Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego.

Laureat był członkiem zespołów Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego : Naukowo-Dydaktycznego Mechanika, d.s. Robotyki oraz Automatyki i Robotyki czy Zespołu Ekspertów Ministerstwa Edukacji Narodowej w ramach Kształcenia specjalistów do spraw robotyki RWPG. Był członkiem zespołu branżowego Resortowej Komisji Specjalizacji Zawodowej MPMCiR.

Bardzo duże i owocne było zaangażowanie Profesora w działalność stowarzyszeń technicznych, a szczególnie Stowarzyszenia Technicznego Odlewników Polskich. Był założycielem wice i przewodniczącym Dolnośląskiego Oddziału STOP. Był członkiem wielu komisji i podkomisji i sekcji przy Zarządzie Głównym STOP, a w tym : Ciekłych Mas Samoutwardzalnych, Mechanizacji i Automatyzacji Odlewnictwa, Słownictwa Odlewniczego, Sądu Konkursowego – dla oceny referatów na MKO, Kwalifikacyjnej dla Zespołu Rzeczoznawców STOP, Rady Programowej ds. Technologii Odlewnictwa ZODOK, był polskim przedstawicielem do międzynarodowej komisji CIATF „Masy Samoutwardzalne”. Współpracował z Oddziałem STOP w Gliwicach prowadząc wykłady doskonalące wiedzę.

Do oddzielnych rozdziałów owocnej współpracy naukowo – badawczej należą niewątpliwie związki z Instytutem Odlewnictwa w Krakowie. Był członkiem Rady Naukowej oraz komisji d.s. Rozwoju Kierunków Badań Przyszłościowych w Odlewnictwie, Formowania Skorupowego. Ds. Automatyzacji Formowania, Aparatury Odlewniczej oraz ekspertem CPBR 2.3, prowadzonego przez Instytut Odlewnictwa.

Wyróżniające formą współpracy Jubilata z bratnimi Uczelniami były wykłady na studiach podyplomowych w Instytucie Technologii Bezwiórowych Politechniki

Warszawskiej oraz na Wydziale Odlewnictwa Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie.

Owocnymi były również kontakty zagraniczne w Czechosłowacji z Státní Vyskumný Ústav pro Materiál. Odbočka Slevárenství w Brnie, Vysoké Učení Technické – Brno (prof. prof. Rusin, Macasek, A. Vetiška). Kijowskim Politechnicznym Instytutem, Instytutem Badawczym GISAG w Lipsku, Technische Hochschule: Magdeburg (prof. Tempelhof, Dr Ing. Petzold), Aachen (prof. prof. Patterson, Boenisch), Uniwersytetem w Karlsruhe (Dr Ing. H. Wagner), Uniwersytetem w Ljublanie (prof. C. Pelhan, M. Brankowicz) oraz VEB Werkzeugmaschinenkombinat w Karl Marx Stadt. Prowadzone były wykłady, wymiana poglądów i konsultacje.

Godnym podkreślenia są postawy patriotyczne Jubilata. Nasze pokolenie wyrosło w klimacie Polski Międzywojennej i było pełnym fascynacji po odzyskaniu Niepodległości. Dało to wyraz w masowym udziale w ruchu oporu. Profesor Samsonowicz był członkiem Armii Krajowej (pseudonim Orski) i uzyskał Krzyż Armii Krajowej z nadania londyńskiego (1986). Uzyskał też zaszczytny tytuł Weteran Walk o Wolność i Niepodległość Ojczyzny (2001). Wielkim oddaniem polskiej sprawie było przybycie do Wrocławia jeszcze w 1945 roku z Grupą Kulturalno-Naukową. Pełnił od zarania funkcję członka Straży Akademickiej Uniwersytetu, a później Politechniki. Taki to był również wkład Jubilata w odbudowę i rozbudowę Polski w latach powojennych.

Jubilat był wielokrotnie odznaczony i wyróżniany. Otrzymał między innymi : Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Komandorski OOP. Medal Komisji Edukacji Narodowej, tytuł Zasłużonego Nauczyciela PRL, Medal Rodła, medale 10, 30 i 40-lecia PRL oraz Medal Politechniki Wrocławskiej. Otrzymał srebrną i złotą odznakę honorową NOT, złotą STOP, medal Zasłużony Działacz NOT, odznakę 1000-lecia Polski odznaki : złotą Politechniki Wrocławskiej, Wyróżniony Absolwent P.Wr, XV-lecia Wyzwolenia Dolnego Śląska, Pioniera Wrocławia, Budowniczego Wrocławia oraz Zasłużony dla Dolnego Śląska (złota).

Profesor Samsonowicz jest laureatem zespołowej Nagrody Państwowej (1984), 8 nagród ministerialnych, 28 nagród rektorskich, Senatu P. Wr. (1982), 3 dziekanów Wydziału Mechanicznego, 24 dyrektorów ITBM, 3 STOP'u (w tym 2 im. J. Buzka) oraz wyróżnień VTO-Brno, T-H Magdeburg (3-krotnie) oraz kilka zakładów przemysłowych.

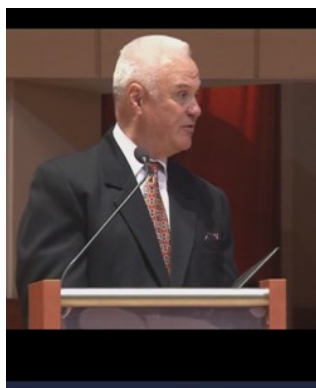
Ten przegląd osiągnięć Jubilata jest oczywiście niekompletny, a w swej objętości zawierający raczej tylko hasła. Jest to ogromny dorobek : naukowo-badawczy, dydaktyczny, organizatorski skłaniający się do szczególnego wyróżnienia Jubilata.

Primus inter pares.

Drogi Jubilationie. Poza wyrazami uznania i szczególnego szacunku należy złożyć życzenia. Życzę Ci przede wszystkim zdrowia, dalszej kondycji intelektualnej oraz tego co jest bezcennym : sympatii i szacunku otoczenia.

Many happy return of the day.

Przemówienie prof. dra hab. inż. Józefa Dańko z AGH Kraków wygłoszone w imieniu Komitetu Metalurgii przy IV Wydziale Polskiej Akademii Nauk Sekcja Teorii Procesów Odlewniczych

Panie Rektorze, Panie Dziekanie
Szanowni Państwo

Niemal 50 letnia działalność naukowa i pedagogiczna Pana – Dostojny Jubilationie daleko wykroczyła poza macierzystą Politechnikę Wrocławską. Aktywne funkcjonowanie

w środowisku naukowym innych ośrodków akademickich utrwaliły wizerunek Pana Profesora jako Uczonego o niezwykle szerokich zainteresowaniach i kompetencjach, otwartości na współpracę, pełną ciepła i życzliwości.

Ceniona w Środowisku naukowym metalurgii, niezwykle bogata i twórcza działalność naukowa, która zaowocowała imponującym dorobkiem naukowym i publikacyjnym, a także osiągnięcia pedagogiczne i organizacyjne Pana Profesora – są znane w całej Polsce i poza jej granicami.

Wieloletnie ściśle i serdeczne związki Łączące Pana Profesora z Krakowem, między innymi przez współpracę w Sekcji Teorii Procesów Odlewnictwa KM PAN, także z Wydziałem Odlewnictwa AGH oraz Instytutem Odlewnictwa, zawsze były odczytywane jako konsekwentne budowanie najlepszego wizerunku polskiej nauki, przemysłu odlewniczego i jego otoczenia.

Dostojny Jubilat – Pan Profesor zw. dr hab. inż. Zdzisław Samsonowicz należy do grupy tych uczonych, którzy swoje posłannictwo rozumieją i realizują bardzo szeroko – to jest rozwijają badania podstawowe w swojej specjalności naukowej, z równoczesną głęboką analizą i zrozumieniem całości problematyki, połączoną z umiejętnością wpływu na rozwój uprawianych dyscyplin naukowych i współpracy z przemysłem.

Komiteta Metalurgii przy IV Wydziale PAN poczytuje sobie za zaszczyt przekazanie Panu Profesorowi najlepszych gratulacji z okazji Jubileuszu 85 lat urodzin i 50 lat pracy na niwie naukowo-badawczej, organizacyjnej i pedagogicznej, składając jednocześnie najlepsze życzenia zdrowia i wszelkiej pomyślności na nadchodzące lata.

Ad Multom Annos – Najdostojniejszy Panie Profesorze

**. Przemówienie Dziekana Wydziału Odlewnictwa AGH w Krakowie
Profesora dr habit. inż. Stanisława Rządkosza**

Wielce Szanowny Panie Profesorze
Czcigodny Jubilacie

W imieniu Władz i Społeczności Akademickiej Wydziału Odlewnictwa Akademii Górniczo – Hutniczej w Krakowie pragnę przekazać Panu Profesorowi gratulacje i najlepsze życzenia z okazji Jubileuszu 85 – lecia urodzin.

Nasz Wydział Odlewnictwa AGH ma szczególne odczucie bliskości współpracy z Panem Profesorem i kierowanym przez Pana Zespołem przez wiele kolejnych lat. Szczególnie wysoko cenimy sobie Pana nieustraszoną działalność na rzecz Środowiska Odlewniczego w Polsce, która zjednała Panu

Professorowi powszechne uznanie, szacunek i sympatię, szeroko wykraczającą poza mury macierzystej Uczelni.

Gratulujemy osiągnięć składamy podziękowania za Pana niezawodną życzliwość dla naszego Wydziału i szczególne wyrazy uznania, życząc znakomitego zdrowia, pomyślności osobistej oraz dalszej owocnej pracy naukowej.

Z najlepszymi życzeniami !
Dziekan Wydziału Odlewnictwa
Prof. Stanisław Rządkosz

Przemówienie prof. dr med. Tadeusza Brossa

Panie Rektorze
Panie Dziekanie
Szanowny Panie Profesorze - Czcigodny Jubilacie

To dzisiejsze Uroczyste Posiedzenie Rady Wydziału Mechanicznego uwieńcza wiele lat owocnej pracy nie tylko dla Politechniki Wrocławskiej ale obejmuje również siedmioletnią działalność Jubilata dla Kardiochirurgii Akademii Medycznej we Wrocławiu. Swą współpracą z Kardiochirurgią wspierał Pan Profesor działania lekarzy walczących o życie chorych, poszukujących nowych sposobów ich leczenia i ratowania. Jest Pan Profesor Twórcą aparatu do krążenia pozaustrojowego dla badań doświadczalnych a biorąc w nich czynny udział przyczynił się pan do wprowadzenia metody krążenia pozaustrojowego w operacjach serca u ludzi.

Dzisiejsza uroczystość jest dobrą okazją do przekazania Panu profesorowi serdecznych podziękowań i słów uznania za Pańskie pionierskie dokonania w dziedzinie krążenia pozaustrojowego w operacjach serca u ludzi. W tej metodzie dokonał Pan wielu modyfikacji, skonstruował i wykonał dodatkową lecz konieczną aparaturę związaną z hipotermią zezwalającą na kontrolowane oziębianie obiegu krwi przed, w czasie operacji oraz powolne jej ocieplanie po jej zakończeniu.

Pan Profesor przyczynił się do tego, że pierwszy w Polsce zabieg przy użyciu krążenia pozaustrojowego wykonano 12 kwietnia 1961 roku. Jest to ważna data w historii Akademii Medycznej we Wrocławiu i na pewno ważna dla dzisiejszego Jubilata, który był wtedy o 47 lat młodszy. Po tej dacie dokonano wielu zabiegów operacyjnych, w których dzisiejszy Jubilat brał czynny udział jako perfuzjonista w timie kardiochirurgów.

Jest też godne podkreślenia, że dzięki dokonaniu wielu modyfikacji natury technicznej w istotny sposób poprawił Pan Profesor bezpieczeństwo pacjentów. Należy też wspomnieć, że pierwszy elektroniczny stymulator serca przywieziony z USA przez Pana Profesora Wiktora Brossa, został wszczepiany z udziałem Jubilata.

Dzisiejszy Jubilat jest współautorem kilku naukowych prac opublikowanych w znaczących czasopismach medycznych.

W 1963 roku brał udział w stażu naukowym, który odbywał się w sławnej Klinice Kardiochirurgicznej (Kardiochirurgische Klinik MA) w Düsseldorfie, którą kierował profesor E. Derra. Tam zaproponował Pan zastosowanie oryginalnego elementu (wymyślonego przez Jubilata po oglądnięciu bardzo trudnej operacji), którego zastosowanie ułatwiało eliminację szoku pooperacyjnego w chwilach przejścia z krążenia pozaustrojowego w stan krążenia samodzielnego. Jubilat otrzymał propozycję pozostania w Düsseldorfie lub w Klinice Kardiochirurgicznej w Kiel – z czego nie skorzystał.

Należy podkreślić niepospolitą życzliwość dla wszystkich, którzy zetknęli się z Jubilatem czego dowodem były zawiązane przyjaźnie z osobami szerokiego kręgu medycznego. Był i jest doceniany jako naukowiec i przyjaciel. Za swe osiągnięcia został w 1964 r. uhonorowany nagrodą Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej. Innym dowodem uznania działalności Jubilata w dziedzinie kardiochirurgii to otrzymanie wyróżnienia specjalnym adresem Rektora Akademii Medycznej we Wrocławiu jako jednego z trzech wybitnych perfuzjonistów europejskich, co nastąpiło podczas 26 Zjazdu Sekcji Chirurgii Klatki Piersiowej, Serca i Naczyń Towarzystwa Chirurgów Polskich w 1996 roku we Wrocławiu.

Korzystając z dzisiejszej okazji Jubileuszu, wrocławscy chirurdzy składają Panu Profesorowi serdeczne podziękowanie za wydatną pomoc w redagowaniu historycznego dzieła p.t. ”Wrocławskie Środowisko Akademickie – Twórcy i Ich Uczniowie – 1945 – 2005. Pana - Panie Profesorze - pomoc i wiedza o tamtych latach pozwoliła na ukazanie w tym dziele prawdziwej historii Chirurgii Wrocławskiej.

Gorąco dziękujemy Panu Profesorowi za wielką pomoc okazywaną Klinikom Akademii Medycznej we Wrocławiu.

Życzymy dalszych lat zdrowia, pogody ducha i dalszej działalności wspierającej naukę.

Wrocławskie Towarzystwo Naukowe – Wydział V Nauk Lekarskich

Pracownicy Kliniki Kardiochirurgicznej Akademii Medycznej we Wrocławiu

Przemówienie prof. Tadeusza Mikulczyńskiego

Panie Rektorze,
Panie Dziekanie,
Szanowni państwo,
Wielce Szanowny Jubilacie.

Mam zaszczyt i przyjemność, w imieniu środowiska odlewników Dolnego Śląska, w tym wrocławskiego ośrodka naukowego, który stanowią Zakład Odlewnictwa i Automatyzacji ITMiA PWr oraz Laboratorium Podstaw Automatyzacji ITMiA PWr, a także w imieniu odlewników Oddziału Dolnośląskiego STOP, przekazać dostojnemu Jubilatowi Profesorowi Zdzisławowi Samsonowiczowi, z okazji 85 rocznicy Jego urodzin, wyrazy wielkiego szacunku za imponujące osiągnięcia naukowe doceniane nie tylko przez całe środowisko odlewników w naszym kraju ale również poza jego granicami.

Szeroko znane są wybitne zasługi Pana Profesora Samsonowicza dla odlewnictwa. Są one niezwykle istotne, zarówno dla teorii jak również i praktyki odlewniczej. Pan Profesor jest Mistrzem dla wielu pokoleń odlewników. Mistrzem nie tylko w stworzonej Szkole Naukowej, w której miałem zaszczyt się wychować. Moja cała kariera naukowa jest związana z Pańską osobą. Zawdzięczam Panu Profesorowi wszystko, moje osiągnięcia to efekt Pańskiej niezwykle przychylności i życzliwości. Był Pan Profesor zawsze dostępny i życzliwy dla wszystkich swoich pracowników i wychowanków. Świadczą o tym znakomite opinie o naszym Mistrzu, które wielokrotnie wyrażali absolwenci przyjeżdżający na zjazdy koleżeńskie.

O uznaniu wiedzy, poziomu naukowego i dydaktycznego Pana Profesora świadczy choćby następujący fakt: odchodzący na emeryturę wybitny Profesor Michał Skarbiński zaproponował Profesorowi Samsonowiczowi objęcie stanowiska kierownika Katedry Odlewnictwa w Politechnice Warszawskiej. Nasz Mistrz jednak nie chciał nas opuścić ani też swej ukochanej uczelni. Jestem szczęśliwy, że Pan Profesor pozostał we Wrocławiu. Dzięki temu ośrodek Wrocławski stanowi jeden z głównych ośrodków naukowych w dziedzinie odlewnictwa w kraju.

Na szczególne podkreślenie zasługują osiągnięcia Pana Profesora Samsonowicza w działalności dydaktycznej i organizacyjnej oraz fakt, iż jako pierwszy w Polsce wprowadził przedmioty: Mechanizacja Odlewnictwa oraz Automatyzacja Odlewnictwa. Kierunki te rozwinął w sposób niezwykle śmiały. Profesor stworzył Laboratorium Podstaw Automatyzacji, które istnieje do dzisiaj. Obejmuje ono już nie tylko

automatyzację odlewnictwa ale także automatyzację wszystkich przemysłowych procesów produkcyjnych. Jest przydatne do prowadzenia zarówno prac naukowo – badawczych jak i również do celów dydaktycznych. Laboratorium jest jednym z najnowocześniejszych w naszym kraju. Na szczególne podkreślenie zasługuje opracowana w Laboratorium Podstaw Automatyzacji uniwersalna metoda Grafpol modelowania procesów i programowania sterowników PLC. Pozwalająca na bezbłędne i szybkie modelowanie i programowanie procesów produkcyjnych.

W imieniu odlewników Dolnego Śląska oraz własnym życiem bardzo gorąco Panu Profesorowi dalszych wspaniałych osiągnięć naukowych, dobrego zdrowia i wszelkiej pomyślności osobistej.

Przemówienie Jubilata prof. zw .dr hab. Zdzisława Samsonowicza

Panie Rektorze
Panie Dziekanie
Szanowni Państwo

Proszę pozwolić na osobiste refleksje dotyczącą nie tylko okresu związanego z pracą tu we Wrocławiu, lecz również wcześniejszego okresu mego życia, który kształtował moją osobowość.

Urodziłem się i wychowałem w Dębicy nie wielkim powiatowym mieście. Mój ojciec Michał był właścicielem firmy

o nazwie : WYTWÓRNIA MASZYN – ODLEWNIA ŻELIWA i METALI. Wytwarzane wyroby sprzedawane były w kraju i eksportowane zagranicę. Maszyny - ojca patentów - wystawiane na Targach i Wystawach , zdobyły dwa brązowe medale, a ojciec otrzymał Krzyż Zasługi na polu rozwoju przemysłu .

W latach 1936 – 1939 w okresie budowy Centralnego Okręgu Przemysłowego, w którym znalazła się również Dębica, program produkcji i usług firmy ojca wybitnie rozszerzył się na skutek zamówień takich budujących się fabryk jak n.p. STOMIL, LIGNOZA, HUTA STAOWA WOLA i inne.

Jak z powyższych danych widać, wychowywałem się w atmosferze różnorodnych działań produkcyjnych, obserwując różne technologie i mając kontakt z technikami i inżynierami. Uczęszczając do gimnazjum widziałem swą inżynierską przyszłość popieraną przez mego ojca, który pouczał mnie :

Pamiętaj, że Twoje nazwisko musi być Twoim najlepszym znakiem firmowym niezależnie od tego kim w przyszłości będziesz i czym się będziesz zajmował.

Wskazaną przez ojca dewizę starałem się w swym życiu stosować.

W 1939 roku po wkroczeniu do Dębicy wojsk niemieckich i likwidacji szkół gimnazjalnych z konieczności stałem się mechanikiem samochodowym. Zarówno ja jak i większość moich gimnazjalnych kolegów należała do AK. Nocne szkolenia i tajne nauczanie stały się codziennością. Naprawiane przez nas samochody wojskowe – zwłaszcza przywożone z linii frontu oczyszczaliśmy skutecznie z broni, amunicji, telefonów i radiostacji polowych, granatów, map wojskowych itp. Ruchy wojsk oraz meldunki o działaniach wyrzutni rakiet V 2 będącej w miejscowości Blizna nie daleko Dębicy były szybko przekazywane do skrzynki kontaktowej. Dzięki temu nasza Dębicka placówka o nazwie „DZIAŁO” była dobrze zaopatrzona w ekwipunek wojskowy oraz często otrzymywała cenne informacje dotyczące wyrzutni rakiet.

Ja zrobiłem prawo jazdy na wszystkie pojazdy samochodowe by zyskać prawo do przeprowadzania próbnych jazd w 15 kilometrowym okręgu co pozwalało mi na dość bezpieczny przewóz zdobytych materiałów wojskowych do odpowiednich melin.

Za moje AK-owskie działania również w akcji BURZA otrzymałem nadany w Londynie Krzyż Armii Krajowej oraz Medal Wojska Polskiego a w 2001 roku otrzymałem tytuł Weterana Walk o Wolność i Niepodległość Ojczyzny.

Po zakończeniu wojny, 5 lipca 1945 roku zdałem maturę a już 15 lipca (mając wtedy 22 lata) przyjechałem do Wrocławia jako członek Grupy Naukowo – Kulturalnej by już następnego dnia z karabinem w ręku pełnić służbę w STRAŻY AKADEMICKIEJ UNIwersytetu. Byłem członkiem założycielem AZS oraz Bratniej Pomocy.

W sierpniu mała grupa kolegów wraz ze mną przeszła na tereny Politechniki. Założyliśmy STRAŻ AKADEMICKĄ POLITECHNIKI i braliśmy czynny udział w ochronie i odbudowie naszej przyszłej Uczelni. Mnie powierzono funkcję kierownika transportu. Jako mechanik samochodowy powiększyłem liczbę jednostek transportowych co skutecznie przyczyniło się do zwiększenia tempa remontu Uczelni tak, że już 15 listopada odbył się pierwszy we Wrocławiu akademicki wykład,

Zaproponowano mi (choć jeszcze studentowi) pracę w charakterze zastępcy asystenta Katedry Technologii Metali a w lutym 1946 roku otrzymałem nominację na młodszego asystenta.

W tym miejscu pragnę przekazać wyrazy wdzięczności Władzom Uczelni za wyróżnienie członków pionierskiej Grupy Naukowo-Kulturalnej oraz członków Straży Akademickiej przez uhonorowanie Ich pamiątkową tablicą w Alei nazwanej Aleją Straży Akademickiej – co nastąpiło z okazji 60-lecia Uczelni.

Doświadczenia zawodowe i nauka, którą uzyskałem w Dębicy pozwoliła mi na prowadzenie zajęć laboratoryjnych i ćwiczeń dla moich kolegów. Praktyczne doświadczenia nabyte w odlewni, były na tyle mocne, że po moim profesorze tylko ja liczyłem się jako odlewnik (choć jeszcze student) a później asystent. Uzyskane wiadomości i doświadczenia wzmocnione nauką mego profesora pozwoliły nawet na doradztwo w uruchamianych odlewniach dolnośląskich.

Innym przykładem wykorzystania wojennego okresu i nabycia zawodowych doświadczeń jako mechanika samochodowego było zorganizowanie i prowadzenie przeze mnie kursów kierowców samochodowych dla studentów wszystkich wrocławskich uczelni najpierw w ramach AZS a później - z konieczności - jako Prywatne Kursy Samochodowe – Z. Samsonowicza.

Dyplom mgr inż. uzyskałem 9 października w 1950 roku po czym otrzymałem etat asystenta. Wcześniej bo w sierpniu tego samego roku Zakład mego ojca – zgodnie z panującą wówczas peerelowską polityką - został bezprawnie upaństwowiony a jego nowi gospodarze doprowadzili do totalnego zniszczenia.

Z zakładu, w którym nabyłem pierwsze praktyczne zasady jak zostać inżynierem, fizycznie pozostały gruzy ale nauka tam uzyskana i rozwinięta na studiach wydała dobre owoce dla mojego dalszego inżynierskiego i naukowego rozwoju.

Szanowni Państwo

Panu Rektorowi profesorowi Ernestowi Kubicy z całego serca dziękuję za swą wypowiedź i życzenia skierowane do mnie. O moich awansach, niektórych naukowych sukcesach, pracy dydaktycznej i organizacyjnej wypowiedział się w laudacji Pan profesor Zbigniew Górny oraz panowie profesorowie Rządkosz, Dańko, Bross i Mikulczyński. Za te pochlebne oceny składam Panom moje najserdeczniejsze podziękowania.

Ale w tym miejscu pragnę podkreślić, że bez udziału moich wszystkich współpracowników nie było by moich - zwłaszcza naukowych - osiągnięć. Za tą wieloletnią współpracę składam Im wyrazy wdzięczności.

Licząc na Państwa cierpliwość chciałbym przekazać kilka faktów z okresu pracy w Uczelni, z których jestem – tu powiem nieskromnie – dumny bo często była to działalność również przydatna dla innych uczelni.

- Z moich 17 patentów krajowych i zagranicznych wiele znalazło praktyczne zastosowanie w kraju i zagranicą a ja w 1973 r. otrzymałem właśnie za to Krzyż Kawalerski.
- Jako automatyk (samouk) już w 1955 roku jako pierwszy w kraju, do treści swoich wykładów z mechanizacji odlewnictwa wprowadziłem zasady automatyzacji procesów produkcyjnych. Dlatego wielu absolwentów specjalności odlewnictwo zostało angażowanych do pracy w Instytucie Automatyki Systemów Energetycznych gdzie się sprawdzili jako dobrzy automatycy, co mnie utwierdziło w przekonaniu, że każdy przyszły inżynier mechanik powinien znać zasady automatyzacji procesów technologicznych i produkcyjnych.

Wielokrotnie zapraszano mnie jako wizytującego profesora do innych Uczelni np. do AGH, PW, PŚI, oraz uczelnie w Brnie, Magdeburgu i Belgradzie - celem prowadzenia wykładów z automatyzacji procesów produkcyjnych, zwłaszcza na studiach podyplomowych.

- Będąc przez wiele kadencji członkiem Zespołu Naukowo - Dydaktycznego MECHANIKA (obecna nazwa Komisja Akredytacyjna) po trzech latach starań „wywalczyłem” już w 1982 roku wprowadzenie do programów nauczania dla wszystkich Wydziałów Mechanicznych przedmiotu : *Automatyzacja procesów produkcyjnych*, który istnieje do dnia dzisiejszego.
- Gdy w 1998 roku zostałem powołany przez Ministerstwo Edukacji Narodowej na Członka Zespołu Ekspertów d/s Uruchomienia Kierunku Robotyka – wnioskowałem, by stworzyć właściwy kierunek o nazwie *Automatyka i Robotyka*. Przewodniczący Komisji (prof. Morecki) wyjaśnił, że jest to niemożliwe ponieważ o stworzenie Robotyki wnioskował K.C. Partii. Po moich wyjaśnieniach i szerokiej dyskusji, przewodniczący oznajmił, że ten wniosek przedstawi w Ministerstwie. Następne nasze zebranie zostało zwołane już jako narada Ekspertów d/s Uruchomienia Kierunku *Automatyka i Robotyka*, który to kierunek do dnia dzisiejszego istnieje i się rozwija.
- Przytoczę jeszcze jeden przykład możliwości ingerowania w sprawy ważne dla działalności Wyższych Uczelni.

W październiku 1988 roku otrzymałem zawiadomienie, że jako delegat naszego Ministerstwa zostałem powołany do Zespołu Ekspertów przy Radzie Wzajemnej Pomocy Gospodarczej (RWPG) by uczestniczyć w naradzie specjalistów mających ustalić udział strony polskiej w kształceniu specjalistów z robotyki. Na zebraniu odbytym w Ministerstwie zapoznałem się z materiałami przysłanymi z Moskwy. Chodziło o wybudowanie, wyposażenie i uruchomienie kosztem krajów należących do RWPG, gigantycznego instytutu na terenach obok Moskwy by tam szkolić specjalistów z robotyki. Ten projekt uważałem za absurdalny tym bardziej, że kształcenie w kierunkach robotyki już odbywało się nie tylko we Wrocławiu ale również w innych Uczelniach zarówno polskich jak i NRD

- owskich i Czechosłowackich. (u nas prof. Jaroń a później Pan prof. Tchoń)

Wnioskowałem by na naradzie w Sofii wyrazić sprzeciw strony polskiej do tego projektu a zamiast tego dofinansować Uczelnie już kształcące w tym kierunku - na co wszyscy biorący udział w warszawskim zebraniu zgodzili się.

W Sofii, radziecka delegacja przedstawiła dokładny projekt, rozdała materiały i propozycje protokołu do podpisu. Po krótkiej dyskusji i wypowiedzi strony

Polskiej nikt protokołu nie podpisał a zdziwieni organizatorzy ogłosili zamknięcie narady.

Inny przykład :

- W latach 1984/85 z inicjatywy Komitetu Centralnego PZPR (podobno na skutek niżu demograficznego) została stworzona tendencja zwalniania pewnej części pracowników Wyższych Uczelni, rozpoczynając od tych, którzy w naznaczonym czasie nie uzyskali stopnia doktora lub dra habilitowanego. Komitety Uczelniane dokładały starań by ta nowa polityka kadrowa została spełniona. Wtedy wielu dobrych pracowników Uczelni zostało zwalnianych lub wcześniej dobrowolnie odeszło z pracy. Korzystając z zachęty ówczesnego Przewodniczącego Rady Państwa (gen. Jaruzelskiego) do wypowiedzi swoich uwag, podczas przyjęcia po wręczeniu nominacji profesorskich w Belwederze w 1986 roku, ośmieliłem się w sposób spokojny lecz poparty mocnymi przykładami udowodnić bezsens i raczej szkodliwość wprowadzanej polityki kadrowej zwłaszcza na uczelniach technicznych. Po kilkunastu dniach otrzymałem z Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego pismo powołujące się na spotkanie gen. Jaruzelskim informujące, że ...cytuje :
- *Wnioski Obywatela Profesora są zbieżne z polityką naszego Ministerstwa i zostały uwzględnione w planach działania na najbliższe latai dalej, że..... Politechnika Wroclawska, z uwagi na rozbudowaną sieć bazy doświadczalnej, jako pierwsza spośród wyższych szkół technicznych wprowadziła system wykorzystania potencjału kadrowego dla realizacji pensum badawczego.*

Może nie jeden dzisiejszy pracownik szkoły wyższej nie został zwolniony na skutek

mojej wówczas wypowiedzi ?

- Jeszcze jedna refleksja nawiązująca do wypowiedzi Pana Prof. T. Brossa. Jeśli moja 7 letnia (wówczas nietypowa) współpraca z Kliniką Kardiochirurgiczną prof. Wiktora Brossa przyczyniła się do uratowania chociaż jednego ludzkiego życia, mógłbym powiedzieć, że jestem z tego powodu bardzo szczęśliwy.

Panu profesorowi Janowi Kmicie dziękuję za propozycję aktywnej współpracy w Stowarzyszeniu Absolwentów Politechniki Wroclawskiej co wpłynęło na rozszerzenie moich kontaktów między wroclawskimi uczelniami zwłaszcza w okresie redagowania dzieła p.t. *Wroclawskie Środowisko Akademickie – Twórcy i Ich Uczniowie – 1945 – 2005*. Miło mi poinformować, że to dzieło opublikowane przez Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Wrocław 2007 r. otrzymało w marcu b.r. główną nagrodę Puchar Ministra Nauki

i Szkolnictwa Wyższego w konkursie „ Na najtrafniejszą szatę edytorską książki naukowej”

(to dzieło można oglądać w holu gdzie za chwilę przejdziemy).

Prawie 4 letni okres mojej pracy jako jednego z członków Komitetu Organizacyjnego Komitetu Redakcyjnego dawał mi wiele satysfakcji i wiary, że nawet już nie młody emeryt może swoją wiedzę i doświadczenie przekazać z korzyścią dla innych i dla historii.

Odchodząc na emeryturę w 1993 roku miałem 54 lata stażu pracy, w tym 48 lat pracy w Politechnice Wroclawskiej. Jeśli wliczę jeszcze te 1/4 lub 1/5 etatu jako prowadzącego seminaria doktoranckie przez dalsze 12 lat, moja etatowa praca w Uczelni zaokrągli się do lat 60.

Jako pionierowi Wroclawia niech mi będzie wolno życzyć Władzom naszej Uczelni wielu dalszych sukcesów naukowych i organizacyjnych takich, by nasza Alma Mater

znajdowała się jak dotychczas w czołówce uczelni technicznych w kraju i by jej znaczącą wartość doceniały Uczelnie zagraniczne jeszcze częściej jak obecnie.

Za zorganizowanie dzisiejszej uroczystości gorąco dziękuję Panu Dziekanowi profesorowi Eugeniuszowi Rusińskiemu oraz organizatorom Międzynarodowej Konferencji Naukowej p.t. „Zapewnienie Jakości w Odlewnictwie „.

Wszystkim Państwu, którzy swą obecnością zaszczylili dzisiejszą uroczystość z całego serca dziękuję.

Mojej żonie Janinie serdecznie dziękuję za cierpliwość i wsparcie przez 60 lat naszego małżeństwa.

Dziękuję za Państwa cierpliwość.

